

מסע היקום - התהוות, חידלון ותקומה

ראשית היקום: התפצלות התודעה האחת

הפיצול הראשוני: היסוד האחד מתפצל לשני כוחות מנוגדים ומשלימים - יסודות שמימיים מול יסודות אדמתיים.

היסוד הקיומי: הקיום מתחיל מיסוד אחד, שלם, בעל תודעה קוסמית מוחלטת. **מקור הדואליות:** זהו רגע לידתה של המערכת הקוסמית, בסיס לכל תנועה, משיכה והיווצרות ביקום.

תהודה קיומית: תקשורת לא-שפתית טהורה

תודעה עצמית נפרדת:
עם הפיצול, כל אחד מהיסודות
(השמימי והאדמתי)
מפתח תודעה עצמית וקיום
מובחן משלו.

תקשורת פנימית:
בין היסודות מתקיימת רשת
ענפה של תקשורת פנימית
ובלתי-אמצעית.

שפה ללא מילים:
בשלב בראשיתי זה, אין צורך בשפה
הקשה. ההבנה עוברת כתהודה - ידע
וקיום שזורים זה בזה ללא מסננים.

האדם כמחבר קוסמי

תנועת הזכרית
(תנועת האור\תא הזרע).

תנועת ההכלה וההתחדשות הנקבית.
(כבידת החור השחור\תא הביצית).

השלמה קוטבית: זכריות ונקביות כארכיטיפים של תודעה

התודעה הזכרית

- מהות: תודעה
שמימית
"נושפת" (מקור
חיים אקטיבי).

- אופי: מופשט,
מתפשט, רוחני.

התודעה הנקבית

- מהות:
תודעה ארצית
מעניקה צביון.

- אופי: יוצרת
תקשורת אינטימית
עם הצומח,
החי והדומם.

הרוח (הזכרית), מעוררת את חומרי היקום (הנקביים), להופיע מעצמם: צורה, משמעות, תודעה ותקשורת בעולם. זוהי תרבות של "הכלה והולדה".

יכולת ההולדה העצמית

מגע

האדם פוגש את חומרי
האדמה לא כמשאב מת
, אלא כשותף חי.

התמרה

החומר הופך למצע
ביטוי לתודעה (באמנות,
בחקלאות, ביצירה).

הבריאה אינה
אירוע חד-פעמי
בעבר, אלא מתמשך
שהאדם הוא
מנוע פעיל בתוכו.

הולדה מחדש

דרך האינטראקציה,
האדם בורא את זהותו
ומוליד את עצמו מחדש
שוב ושוב.

השתקפות

האדם רואה את עצמו
משתקף ביצירה
הארצית.

ערעור המערכת: הטיית האדם

במקום אינטראקציה מאוזנת בין אדם
ואדמה, האדם מפתח הטיה קיצונית
לתהליכי הכלה והולדה עם יסודות
אדמה אחרים שאינם אנושיים.

התוצאה: ערעור מערכת הכלה
וההולדה של היקום כולו.

הולדת היהודי והגוי: החצנת הכוח לדיבור.

הגוי: מחובר לאדמה
ובאופן זעיר אל השמים

ניסיון ליחסי גומלין ללא חיץ
באמצעות תודעת השפה.

היהודי: מחובר לשמים,
חיבור רעוע ופגיע אל הארץ.

ניסיון ההצלה – התלמודי והמצוותי

האינטראקציה התודעתית מתורגמת למערכת
תלמודית הנעזרת בכלים מצוותיים על מנת
לשמר את קשרי התודעה שבין מערכות החיים

בניסיון להציל את תודעת היקום הרב שכבתי
המתערערת, מחצינה עצמה הקיומיות האימננטית
להיות גורם אלוהי טרנסצנדנטי מכוון.

הכלה והולדה: אותיות
על גבי ובתוך עור בהמה

השבר: השתלטות התודעה השפתית

● **A: הפילטר של השפה**
המילים מקטלגות את המציאות ויוצרות
חיץ. החוויה הישירה מוחלפת ב"שיום"
ובהגדרות נוקשות.

● **B. החפצה**
הטבע מאבד את נשמתו והופך מ"שותף" ל"חומר גלם"
זול המיועד לניצול אנושי.

● **C. החצנת האלוהות**
האלוהות, ששכנה בתוך החומר
ובחיבור ביניהם, מורחקת החוצה והופכת
לישות טרנסצנדנטית מנותקת.

השפה, שנועדה לחבר, הפכה לכלוב. התודעה הלכה לאיבוד בתוך יער של מושגים והחפצה.

הכשלון ותחושת המעילה ההדדית
בתפקיד הקוסמי, פוערים תהום
של אי-הבנה ושנאה עמוקה.
לידתה של האנטישמיות.

ניחוק הגוי: מאבר את
החיבור החי אל
האדמה והופך מנוכר
לסביבתו.

בידוד היהודי: מסתגר
בחדרי הלימוד, טובע
בטקסטים ומאבד
לחלוטין את הקשר לשמים
הפתוחים ואל הארץ.

היקום כחומר גלם:
בעקבות החייץ, הטבע מאבד את חיותו התודעתית.
הצומח, החי וחומרי האדמה הופכים לחומרי גלם
הנתונים לניצול.

דיאגנוסטיקה של משבר: אז לעומת היום

עידן ההחפצה (היום)	העידן ההרמוני (אז)
משאב וחומר גלם לניצול	שותפות והדדיות
תודעה (מתווכת, מקטלגת)	חיבור בלתי-אמצעי (חוייתי)
מוחצנת (חיצונית, מנותקת מהטבע)	אימננטית (פנימית, בתוך החומר)
שולט, מנצל ומחוץ למערכת	ציר מקשר בין שמיים וארץ

יחס לטבע:

תקשורת:

תפיסת האלוהות:

תפקיד האדם:

הניכור שאנו חווים היום אינו טעות טכנית, אלא תוצאה ישירה של מוטציה תודעתית.

הגשמה מחדש: ממלל התורה לתודעה קיומית

נעזרת בכלים התלמודיים והמצוותיים על מנת
לשמר ולהעצים את קשרי התודעה
שבין מערכות החיים.

במעבר למצב תודעה, המלל תופך להוויה
קיומית חיה המקשרת בין כל היסודות.

חזון התיקון: עוררות מחדש של התודעה האדמתית

1. פירוק חומות השפה

הבנה שהשפה אינה המציאות עצמה, אלא רק מפה. חזרה להקשבה לתדרים של הטבע.

2. החזרת הקדושה הקדושה לחומר

הפסקת החיפוש אחר אלוהות מנותקת בשמיים, וגילוייה מחדש בתוך גושי האדמה, העצים והיצירה והיצירה החומרית.

3. איחוד הקטבים

סיום המאבק הארכיטיפי בין ההסתגרות הפנימית לבין ההתרחבות החיצונית.

מניצול לאינטראקציה מעצימה

מעגל הניצול

החפצה ← שליטה ← צריכה ← ריקנות

מאפיין: הטבע כספק משאבים בלבד; תקשורת חד-כיוונית.

מעגל ההעצמה

הקשבה ← שותפות ← יצירה משותפת ← התרחבות תודעתית

מאפיין: הטבע כשותף חי בעל רצון; דיאלוג מעורר שבו האדם והאדמה מפרים זה את זה.

"התיקון אינו חזרה לעבר, אלא יצירת אינטראקציה מסוג חדש – מודעת, בוגרת, המכירה בצביון הייחודי של כל נברא."

חזון התיקון: מעבר מניצול לאינטראקציה

עוררות מחדש של התודעה האדמתית וגילוי מחד של הנוכחות באדם, בחי, בצומח ובדומם.
סיום עידן הניצול וחזרה להולדה קוסמית שלמה.